Я — зернятко, а ти — зоря осіння,
Навіки в полі поєднались ми.
Виношу з глибини, з важкої тьми
Твоє сіяння в промені насіння.

Велиш ти кільчику в передвесіння
Пробити шкаралупу й страх зими...
Втім, колосок з колючими крильми
Злітає, наче світла вознесіння.

Ти прагнеш повернуться в небеса,
Мене ж не відпускає рідна нива,
В ногах кайданами дзвенить роса.

Так ми застигли в злеті, повні дива,
Не зірка й не зерно — душа сяйлива,
Що ні в землі, ні в небі не згаса.